

SIR KÜPÜ

KAOS TEORİSİ

© 2013, Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizmetleri ve Tic. Ltd. Şti.

Tüm yayın hakları anlaşmalı olarak Hayat Yayınları'na aittir.

Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.

ISBN: 978-605-151-014-9

Sertifika No: 12451

<i>Hayat Yayınları</i>	: 459
<i>Edebiyat</i>	: 9
<i>Kitabın Adı</i>	: Sır Küpü
<i>Yazarı</i>	: Turgay Güler
<i>Yayın Danışmanı</i>	: İsa Bayrak
<i>Yayın Yönetmeni</i>	: Erol Şahnacı
<i>Metin Editörü</i>	: Özlem Başboğa
<i>Kapak Tasarımı</i>	: Recep Efe
<i>İç Tasarım</i>	: Sevil Şener
<i>Baskı Yeri & Tarihi</i>	: İstanbul, 2021
<i>Baskı & Cilt</i>	: BPC Matbaacılık Sanayi ve Ticaret A.Ş. Osmangazi Mah. Mehmet Deniz Kopuz Cad. No:17 Esenyurt/ İSTANBUL Tel: (212) 549 53 83 Sertifika No: 48745

Hayat Yayın Grubu

Molla Gürani Mahallesi, Oğuzhan Caddesi No: 15 Kat: 3

Fındıkzade - Fatih / İstanbul

Tel: 0212 613 11 00 Gsm: 0530 290 99 78 Faks: 0212 613 11 55

www.hayatyayinlari.com - e-posta: hayat@hayatyayinlari.com

[/hayatyayinlari](https://www.hayatyayinlari.com) [/hayatyayinlari](https://www.facebook.com/hayatyayinlari)

BİR TURGAY GÜLER ROMANI

SIR KÜPÜ

KAOS TEORİSİ

*“Petrolü kontrol ettiğinde uluslara,
gıdayı kontrol ettiğinde insanlığa hâkim olursun.”*

Henry Kissenger

GEÇMİŞ ZAMAN

YUSUF VE KRAL

Göz alabildiğine yeşil bir ovardı. İnsanın içine huzur veren bu yeşilliklerin içinde beyaz papatyalar, kırmızı gelincikler, mor menekşeler ve rengârenk çiçekler dans ediyordu. Muhteşem vadinin hemen bitiminde coşkuyla akan billur bir ırmak vardı. Irmakta ovanın yeşil rengi güneşin mızrak gibi ışınları altında sanki dans ediyordu. Belli ki ne bu yeşil vadi, ne de bu billur renklerle dans eden ırmak dünyadan bir mekâna ait değildi.

Bulunduğu mekânın keyfini sürmek isterken, bir yandan da gözleriyle alabildiğince geniş vadiyi tarıyordu. Birden bakışları ilerdeki ineklere takıldı. Irmağın kenarında yedi semiz inek, özgürce ve keyiflerince otliyordu. Karınları davul gibiydi. Otları ısırıp koparıırken çıkardıkları ses, birbirlerinin iştahını kabartacak türdendi. Yiyorlar, yiyorlar ama bir

türlü doymuyorlardı. Sonra da ırmağa koşup kana kana su içip, kaldıkları yerden otlamaya devam ediyorlardı.

Gözlerini gezdirmeye devam etti. İneklerin hemen yanı başında devasa büyüklükte bir başak tarlası vardı. Yemyeşil, dolgun ve iri başaklar hafifçe esen rüzgârla bir o yana bir bu yana dalgalanıyordu. Sanki dünyayı sonsuza kadar doyuracak gibiydiler.

Başını biraz kaldırıp ırmağın karşısına bakınca hayretler içinde kaldı. İrmağın karşı tarafında kupkuru bir arazi vardı. Karşı tarafta, insanı dehşete düşüren kıraç toprakların üzerindeki arazide bulunan başak tarlaları, bu yakadakinin aksine bir baştan bir başa kurumuş, simsiyah olmuştu.

Aynı ovada, aynı ırmağın iki yanındaki iki farklı manzara hayli ürkütücüydü.

Kupkuru bu arazinin üzerindeki yedi zayıf inek, her an oldukları yere yığılıp ölecek gibiydiler. Açlıktan karınları içlerine çökmüş, derileri kemiklerine yapışmıştı. Kapanmak üzere olan gözleriyle, ırmağın diğer tarafındaki yeşillikte otlayan yedi ineğe kıskanarak bakıyorlardı. İçinde buldukları hâl içler acısıydı.

İrmağın iki yakasını seyrederken zaman epeyce ilerlemiş, neredeyse öğlen olmuştu. Gün ortasında hava birden kararı verdi. Kuvvetli bir fırtına çıktı. Nehir kabardı. O zayıf inekler bir anda canlandı. Kabaran nehri yüzerek karşı tarafa geçtiler. Lakin otlara değil, oradaki yedi semiz ineğe saldırdılar. Hem de sırtlanlar gibi. O koca inekler, zayıflıktan ölmek üzere olan yedi aciz inekle bir türlü baş edemiyorlardı. Sonra o zayıf ineklerden her biri, bir semiz ineği yiyiverdi.

Bu, kralın gördüğü rüyanın son sahnesiydi. Korku ve kan ter içinde yatağından fırlayıp uyandı. Bu nasıl bir rüyaydı? Uzun süre etkisinden kurtulamadı. İkide bir alnında biriken boncuk boncuk terleri siliyordu. Gecenin o saatinde kimseyi kaldırmak da istemiyordu. Aslında istemediği, birilerini rahatsız etmek değildi. Koskoca kral böyle kan ter içinde görünmek istemiyordu. Bir o yana bir bu yana dolaşıp durdu. Sabahı zor etti.

Nihayet sabah olmuş, günün ilk ışıklarıyla beraber hizmetkârlar huzura çağırılmıştı. Emirler verildi. Memleketin en ünlü kâhinleri, tabircileri, bilginleri saraya getirilecekti. Kral alışlagelmişin dışında bir rüya görmüştü. Tabiri gerekliydi.

Kısa sürede emirler yerine getirildi. Sarayın bahçesi kâhinler, tabirciler ve bilginlerle dolmuştu. Hepsi kralın rüyasını ve buyruğunu merak ediyordu.

Kral, huzuruna çağıracağı kimselere;

“Ben rüyamda, yedi zayıf ineğin yedi semiz ineği yediğini; ayrıca yedi yeşil başak ve yedi de kuru başak görüyorum. Ey ileri gelenler! Eğer rüya yorumluyorsanız, rüyamı bana yorumlayın.” dedi.

Ne var ki hiçbiri kralın rüyasına bir anlam veremedi. Hepsi başlarını önlerine eğdiler. Çaresizlikleri yüzlerine yansımıştı. Onlara göre rüya çok karmaşık ve tabir edilemez bir rüyaydı. Aralarında uzun uzun konuşup tartıştılar. Neticede bir karara varamadılar. Kral tek tek her birine sordu. Ama hiçbir cevap alamadı. Söyleyebildikleri tek söz;

“Bağışlayın efendimiz, şimdiye kadar hiç böylesi bir rüya duymadık ve neye işaret ettiğini bilemiyoruz.” oldu.

Sonra içlerinden biri krala hitaben;

“Efendim bana müsaade edin, zindana gideyim. Orada sizin rüyanızı açıklayacak birini biliyorum.” dedi.

Kral bunun üzerine;

“Ne duruyorsun, o hâlde bir an evvel git” dercesine, işaret etti.

Kralın rüyasını tabir edebilecek kişi Yusuf’tu.

Bir iftira yüzünden zindana atılan Yusuf için kralın rüyası bir kurtuluş olacaktı.

Bilgin zindana gelip Yusuf’a kralın rüyasını anlattı;

“Yusuf! Kralımız rüyasında yedi semiz ineğin yedi zayıf inek tarafından yenildiğini ve bir de yedi yeşil başak ile yedi kuru başak görmüş. Biz bu rüyayı yorumlayamadık. İzin aldım sana geldim. Umarım, vereceğin bilgi hem seni zindandan kurtarır, hem de ilminin anlaşılmasını sağlar.”

Bilgin, Yusuf’un iki zindan arkadaşından biriydi. Birkaç yıl önce cezasını tamamlamış ve serbest kalmıştı. Yusuf, onun serbest bırakılacağını adamın gördüğü bir rüya üzerine yorumlamış ve bilmişti. O da bu yüzden ve bu rüyayı hem onun tabir edebileceğini, hem de arkadaşının hapisten kurtulmasına vesile olacağını düşünerek Yusuf’a gelmişti.

Bilginin, kralın rüyasını anlatması üzerine Yusuf;

“Yedi yıl her zaman yaptığınız gibi ekin ekmeye devam edin. Yiyeceğiniz az bir miktar hariç, biçtiklerinizi başağın-

da bırakın. Sonra yedi kurak yıl gelecek. Saklayacağınız az bir miktar hariç bu yıllar için biriktirdiklerinizi yok edecek. Ardından insanların yağmura kavuşacağı bereketli günler yeniden gelecek.”

Kralın rüyası ülkeyi perişan edecek kuraklık ve kıtlığa işaret ediyordu. Yusuf’un bunu haber vermesi üzerine bilgin hemen krala koşup rüyasının yorumunu aktardı.

Yorumdan tatmin olan kral, Yusuf’u zindandan çıkarıp hazinenin başına geçirdi. Yusuf, buğday başaklarının hükümdarıydı artık.

*Tanrı, iradesini hâkim kılmak için yeryüzündeki iyi insanları
kullanır.*

*Yeryüzündeki kötü insanlar ise kendi iradelerini hâkim
kılmak için Tanrı'yı kullanırlar.*

Giordano Bruno

KARA ÖLÜM

İTALYA, SIENA (1348)...

İtalya'nın ortasında, etrafı surlarla çevrili tarihi kent Siena, tarifi imkânsız bir acının pençesinde kıvranıyordu.

Milattan sonra 700'lü yılların başında, yüksekçe bir tepeye kurulan bu ihtişamlı şehrin dar sokaklarında, şimdi derin bir endişe ve korku hâkimdi. Evlerin iç içe geçtiği ensiz sokaklarda rahvan yürüyen atların nal sesleri, o duvardan öbürüne yankılandıkça sinirler geriliyor, bu ritmik nal tıkırtıları, korkulu bir bekleyiş içindekiler için işkenceye dönüşüyordu.

Sokaklarda kimse birbiriyle göz göze gelmek istemiyor, herkes adeta birbirinden kaçıyor. İnsanlar tanınmamak için keşişler gibi tepeden tırnağa kahverengiye bürünmüşler, kafaları önde, hızlı adımlarla, kaçarcasına yürüyorlardı.

Daha düne kadar iç içe yaşayan, birbirleriyle komşuluk yapan, iyi ya da kötü hâllerinde birbirlerine koşan bu insanlar artık birbirini tanımaz hâle gelmişlerdi. Kazara karşılaşan gözler, karşısındakine endişe ve şüphe ile bakıyor, ‘ya bana da bulaşırsa’ korkusunu yüreklerinin en derininde hissediyordu. Ne de olsa can tatlıydı ve korku herkesi çığ gibi ezip geçiyordu.

Dünün hayat dolu, cıvıl cıvıl şehrine kâbuslar çökmüştü. Çocukların neşe ile koşuşup oynadığı sokaklarda başboş kediler, köpekler uluyordu. Görünürde gün onlara doğmuştu. Lakin daha düne kadar karşılarına çıkan insanların sokaklardan çekilmesi onları da şaşırtmışa benziyordu. Zaman zaman evlerin kapılarına yaklaşan bu hayvanlar ya ev sahiplerince şiddetle uzaklaştırılıyor, ya da hiç görülmezden geliniyordu. Durumun vahametini onlar da kavramış gibiydiler.

Günler geçtikçe durum daha da korkunç bir hâl aldı. Ölüm, şehrin sokaklarında kol geziyor; her evi, herkesi tek tek yokluyordu. “Sıra ne zaman bana gelecek?” korkusu yürekleri kaplamıştı. Sokaklardaki sahipsizlerin, meczupların cesetlerini toplamaya, görevliler yetişemiyordu. Bu sahipsiz cesetler, çoğunlukla kokuşmak üzereyken topluca bir çukura atılıyordu. Geceleri, Sienalılar sokaklardan el ayak çektiğinde, bu kez iri fareler ve böcekler sahne alıyor; şehri istila ediyordu.

Sokaklardan akan lağım suları, köşe başlarında birikmiş çöpler, çürümüş şarap fiçıları, adım başı rastlanan köpekler ve her tarafı sarmış at dışkısı.

Bir zamanların bu görkemli şehri ağır ve dayanılmaz kokulara teslim olmuş, pislik içinde can çekişiyordu.

Chiocciola mahallesinde, güneye bakan üç katlı evin ikinci katındaki yaşlı kadın günler önce ölmüştü. Yaklaşık bir hafta sonra ortalığı saran dayanılmaz koku, öldüğünün habercisi olmuştu. Zavallı kadın, vebaya yakalandığını anlayınca evden dışarı çıkmamıştı. Biliyordu ki vücudundaki yaralar fark edilse, hemen oracıkta yakalanıp vahşice ateşe verilecekti. En iyisi evinde ölümü beklemektir.

Giriş katta oturan kiracısı Angola Bellini'nin biri erkek iki çocuğu vardı. Öyle yüksek gelirleri olmadığı için burayı tutabilmişti. Neşeli insanlardı. Bu olaya kadar evde mutluluk çığlıkları eksik olmazdı.

Harabe durumundaki evin üst katında, kimseler kalmıyordu. Çatısı onarılamadığı için artık harabe durumdaydı. Yaşlı kadın perişan hâldeki daireyi bu yüzden kiraya verememişti. Bir ara birkaç ayyaş buraya dadanmış, köhnemiş dairede günlerce düşüp kalkmış, her yerini pislik içinde bırakmışlardı. Yaşlı kadının ricası üzerine Bellini, bu dairenin kapısına koca koca tahtalar çakarak en azından içeriye girilmesini önlemişti.

Bellinilerin oturduğu daire, iki göz odadan ibaretti. Bir zamanlar sıcacık, cıvıl cıvıl bir yuvaydı. Evin önündeki bahçede oynayan çocukları, heyecanla babalarının akşam dönüşünü beklerlerdi. O da cebinde getirdiği şekerlerle çocuklarını sevince boğardı. Karısı da en az çocukları kadar heyecan duyardı gelişinden... Sıcacık sarılırdı.

Daha dün kadar yakın o günler, şimdi çok uzaklardaki güzel bir anı gibi geliyordu. Ev, ölü toprağı atılmışçasına soğuk, bir o kadar da ruhsuzlaşmıştı.

Angola Bellini, o gün eve çok yorgun gelmişti. Üzerine sinmiş yanık et kokusu, ter kokusunu bile bastırıyordu. Siena'nın beş kilometre kadar dışında; diğer işçilerle birlikte yine derin bir çukur kazmışlar, at arabalarıyla getirdikleri yirmi sekiz cesedi burada yakmışlardı. Her gün böyle çukurlar kazıyor, topladıkları cesetleri yakıp yok ediyor, küllerin üzerini de kapatıyorlardı.

Kara ölüm her tarafı sarmıştı.

Yarın için yeni çukurlar kazılması gerekiyordu ama akşam saatleri yaklaştıkça hiçbirinin mecali kalmamıştı. Üstelik içlerinden bazıları da hastaydı, belli etmemek için var güçleriyle hayata tutunma çabasındaydılar. Zira durumun anlaşılması ve diri diri ateşe atılma korkusu akıllarından çıkmıyordu.

Bazıları o kadar şanslı değildi. Hastalık girdiği bünyeyi çabucak esir alıyor ve kısa sürede kendini gösterecek şekilde ilerliyordu. Bu yüzden vücudundaki yaraları gizleyemeyecek hâle gelenler evinden dışarı bile çıkmıyordu. Evlerinde acılar içinde de olsa, en azından bir de yanma korkusu olmadan ölmeyi tercih ediyorlardı.

Bellini ve arkadaşları, bir yandan da Duomo Katedrali'nin inşaatında çalışıyorlardı. İlk taşı 200 yıl önce konan bu katedral, Hıristiyan dünyasının en büyük tapınağı olacaktı. İki asır boyunca bitmek bilmez bir çabayla taşınan siyah-beyaz taşlarla, Tanrı'nın yeryüzündeki en ihtişamlı evi inşa ediliyordu.